

Un proprietar de Biblie curajos – Autor necunoscut

Pe vremea când Iosif al II-lea al Austriei (decedat în 1790) încă nu emisese renumitul său edict, prin care protestanților țării sale le era asigurată toleranța, luteranii de acolo suspinau sub asuprire nespuse de dură. Niciunul nu îndrăznește să spună tare: „Sunt un creștin evanghelic”. Serviciile divine nu aveau voie să le țină decât în toată liniștea. Și dacă vreunul era prins în timpul citirii Bibliei, i se făcea proces, pentru că preoților nu le era nimic mai nesuferit decât „cartea eretică”.

Pe vremea aceea trăia în satul Roitham, în apropiere de comunitatea Scharten, din Austria Superioară, un țăran curajos, pe nume Schönleitner. El ținea tare de credința tatălui său, la evanghelia de mare preț, și pentru nimic în lume nu și-ar fi lăsat Biblia. Firește că în timpul zilei nu putea să îndrăznească să citească Cuvântul lui Dumnezeu. I s-ar fi luat Biblia și pe el l-ar fi arestat. Dar în nopțile liniștite, când toată lumea dormea, scotea Sfânta Scriptură din ascunzătoarea de sub scara pivniței și studia la lumânarea de seau, de multe ori până dimineața devreme și nu se putea sătura să citească istoria nașterii lui Hristos, predica de pe munte, descrierea minunilor Domnului și suferințele Sale și moartea Sa și minunatele versete din psalmi și din epistole. Astfel și-a dobândit o cunoaștere a Bibliei, încât se putea măsura în ea chiar cu orice teolog.

Dar într-o seară, studiului său din Biblie i s-a pregătit un sfârșit brusc. Preotului din localitate i-a fost denunțat ce eretic secret este în sat și ce „lucrarea a diavolului” face el. L-au prins pe omul curajos, care de mult era suspect, și cu tot cu Biblia sa l-au adus în arest, la mănăstirea Kremsmünster.

Când a fost audiat acolo și starețul i-a luat Biblia veche, uzată de atâta citit, atunci țăranul n-a fost în niciun caz neconsolat, cu toate că a fost deposedat de cea mai bună prietenă. Când a trebuit să-și predea Biblia, el a spus cu cumpătate:

„Mai am una. Pe aceea nu puteți să mi-o luați.”

Mirat și înverșunat, starețul a strigat:

„Dar unde o aveți?”

Țăranul a arătat liniștit la cap și la inimă și a spus:

„Aici, domnule prelat.”

Biblia pe care o purta în cap și în inimă trebuia să i se lase, firește, ferice de cel care nu lasă Cuvântul lui Dumnezeu numai să zacă în dulap, ci L-a întipărit în sufletul său.

Din cauza credinței sale, Schönleitner a stat în închisoarea mănăstirii; doar comisesse delictul de a fi posedat și citit Biblia. Dar în celula întunecoasă s-a consolat și s-a întărit din Biblia nescrisă, pe care o purta în cap și în inimă și se gândea: Dacă Daniel a fost eliberat din groapa sa cu lei, atunci nici eu nu voi rămâne toată viața în a mea și dacă Domnul l-a scos pe apostolul Pavel din arestul său în ciuda temnicerului și a santinelor, atunci și pentru mine se va deschide cândva ușa.

Și ceasul salvării a venit. El datoră eliberarea sa unui eveniment care arată cât de arogant se jucau pe atunci mulți preoți cu „ereticii”. În curtea mănăstirii stăteau odată doi boi chipeși. Starețul se uita la ei și țăranul deținut privea scena printre gratiile ferestrei sale. Demnitarul papal tocmai venise de la masa de prânz și a strigat, încă bine dispus, în sus, spre deținut:

„Schönleitner, dacă ghiciți cât de grei sunt boii, atunci veți fi liber.”

Un proprietar de Biblie curajos – Autor necunoscut

Samenkörner (Neue Folge 26) 1932

Țăranul a spus greutatea. Boin au fost cântăriți și, ciudat, era foarte exact. Firește că starețul, vrând-nevrând, a trebuit să-și țină cuvântul și țăranul a fost liber.

Ai și tu, ca acest țăran evlavios, „încă o Biblie”?

Aus „Berliner Ev. Sonntagsblatt“

Titlul original: „Ein tapferer Bibelbesitzer”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*